

δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξη τοῦ χαρεμίου τὰς θύρας, καὶ τότε ᾤκτειρε τὴν ἀφέλειαν ἐαυτῆς, ὡς μὴ προφυλαττομένης μετ' ἀκούσης δυσπιστίας ἀπὸ τῆς δεσμώτιδος. Ἄλλ' τοῦτο ἦτο ἰκανὸς λόγος διὰ νὰ παραφρονήσῃ τις.

Ἄλλ' ἡ Φατμὰ εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, καὶ ἠδύνατο ἤδη νὰ συνκροῖζῃ κανονικῶς τὰς σκέψεις της. Ὅθεν διανοήθη εὐθὺς ὅτι ἀφοῦ ἡ χριστιανὴ εἶχε κλέψει τὰς κλεῖδας, πιθανόν νὰ ἄφησε τὰς θύρας ἀνοικτάς, ἐκτὸς ἂν εἶχε τὴν ἀταραξίαν νὰ κλειδώσῃ ἅμα ἐξελθοῦσα, πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν, καὶ νὰ ἀποκομίσῃ φεύγουσα τὰς κλεῖδας. Ἡ Φατμὰ ἔσπευσε πᾶραυτὰ νὰ καταβῆ εἰς τὴν θύραν.

Τῷ ὄντι αἱ κλεῖδες ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ εἰσέτι. Ἡ δύστηνος νέα δὲν ἐτόλμησεν ἢ δὲν διανοήθη νὰ λάβῃ τὰς κλεῖδας μετ' ἐαυτῆς. Ἡ Φατμὰ ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἡ θέσις της ὡς καταδικίου ἐπισιθητῶς ἠλαφρύνθη.

Ἡ Μαύρη προμελέτα ἤδη τὴν ἀπολογίαν, ἣν ἔμελλε ν' ἀπαγγεῖλῃ ἐνώπιον τοῦ κυρίου της. Ἐκλειδώσεν ἔσωθεν τὴν θύραν, ἔθηκε τὰ κλεῖδια εἰς τὸν βαθὺν θύλακον τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἀνέβη εἰς τοὺς θαλάμους. Αὐθορμητῶς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ φύγῃ. Ἐμέμφοτο δ' ἐαυτὴν ὅτι εἶχε συλλάβει πρὸ μικροῦ τὴν ἰδέαν τῆς ἀποδράσεως.

Τῷ ὄντι πᾶσα φιλαυτία εἶνε εὐξήγητος, καὶ ἡ φιλαυτία τοῦ δεσμοφύλακος δὲν εἶναι ἥττονος σεβασμοῦ ἀξία. Ἀφοῦ εἶχε τὰς κλεῖδας, ἡ Φατμὰ ἔσωζε τὴν φιλαυτίαν της, ἔμελλε νὰ δείξῃ τὰς κλεῖδας ταύτης πρὸς τὸν κύριόν της καὶ νὰ τῷ εἴπῃ. (Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἐψεύδετο, ἀλλ' ἄνευ ψεύδους οὐδεμίαν ὑπόθεσις εὐδοῦται). Θὰ τῷ ἔλεγεν ἄρα, ὅτι αἱ κλεῖδες αὐταὶ ἦσαν εἰς τὰς χεῖράς της, ὅτι οὐδέποτε ἀπέβαλεν αὐτάς, ὅτι ἡ θύρα τοῦ χαρεμίου οὐδέποτε ἀνεψῆχθη, καὶ ὅμως ἡ νέα χριστιανὴ κατώρθωσε νὰ γείνη ἄφικτος. Τινε τρόπῳ; Ἡ Φατμὰ, ἀμαθὴς Μαύρη, δὲν ἐγίνωσκε τὰ μυστήρια τῆς μαγείας, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ κατὰ ποῖον τρόπον ἐδραπέτευσεν ἡ χριστιανή. Ὑπάρχουσιν ἄπειροι καταχθόνιοι τρόποι καὶ μέθοδοι ἀνεξήγητοι, ἃς πᾶς ἕκαστος ἀγνοεῖ. Ἡδύνατο νὰ εἰξεύρῃ ἡ Φατμὰ τίνος τούτων ἦτο ἔμπειρος ἢ δραπέτης; Ἦρκει ὅτι αὐτὴ δὲν τῇ ἔδωκε τὰ κλεῖδια, ἄλλως, συνειδυῖα τὴν τύχην ἣτις ἀπέκειτο αὐτῇ, ἤθελε φύγει μετὰ τῆς δραπέτιδος. Διότι προκριώτερον βεβαίως ἦτο νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὸν παρόντα κόσμον, καὶ αὐτὴν τὴν μέλλουσαν ἀνάπαυσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἢ νὰ στερηθῇ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου της. Ἡτόποτε δυνατόν νὰ φυγαδεύσῃ ἡ Φατμὰ τὴν ἄπιστον ἐκείνην; Ποῖον συμφέρον θὰ εἶχε νὰ πράξῃ τοῦτο; Ἡ Μαύρη αὕτη ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν

ἐφένδην Χαλήλ. Οὐχὶ μόνον εἰς αὐτὸν ἦτο γνωστὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πατέρα του, ὃν εἶχε παιδιόθεν ὑπηρετήσῃ, καὶ αὐτὰ τὰ κόκκαλα τῶν τεθνεώτων ἠδύνατο νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς της. Ταῦτα ἔμελλε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Χαλήλ, καὶ ἂν δὲν τὸν ἐπειθεν, εὐτυχῆς θὰ ἦτο ἔχουσα τὴν συνείδησιν ἀναπαυμένην.

Ἄλλως δὲ ἡ δυστυχὴς Μαύρη δὲν ἐτόλμα νὰ ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν τοῦ σεραγίου, καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐνόητον. Ὁ κόσμος ἐφάνετο πρὸς αὐτὴν πέλαιος ἄπειρον καὶ ἀτέραμνον. Ἡ σφαῖρα αὐτῆς, ἐν ἣ ἄνετραφῃ, ἦς τὸν ἄερα ἀνέπνευσεν, ἦτο τὸ χαρέμιον. Πέραν τοῦ χαρεμίου οὐδὲν ἐγίνωσκε. Τὰ πάντα ἐνέπνεον αὐτῇ τρόμον. Ποῦ νὰ μεταβῇ πτωχὴ γυνή, ἣδη πρεσβύτις, ἂν ἔφευγε τὴν φιλόξενον στέγην, ὑφ' ἣν εἶχεν ἀνατραφῆ. Ἐπιτέλους ἐφραντάζετο ὅτι φεύγουσα συνήντα καθ' ὁδὸν τὸν κύριόν της, ἔφιππον ἐπιστρέφοντα μετὰ δύο ἢ τριῶν ἀκολούθων ἐκ τῆς ἐθιμῆς εἰς τὰ κτήματά του ἐκδρομῆς.

— Ποῦ πηγαίνει, Φατμὰ;

Εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν τί ἄλλο ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἡ πτωχὴ Μαύρη, εἰμῆ:

— Ἐρχομαι νὰ σ' εὔρω, ἐφέντη μου.

— Καὶ τί μὲ θέλεις;

Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐρώτησιν τί θὰ ἀπῆντα;

— Ἐφέντη, ἡ Ῥωμῆὰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Χαρέμι....

Βεβαίως, διότι αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις μεταξὺ δεσπότου καὶ δούλης συνεχονται ὡς κρίκοι τῆς αὐτῆς ἀλύσου, καὶ εὐθὺς ὡς συνήντα ἡ Μαύρη τὸν Χαλήλ, οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ. Διότι ἄλλως ὤφειλε νὰ εἴπῃ ὅτι φεύγει ἀπὸ τὸ χαρέμιον. Ἀλλὰ τότε ὁ Χαλήλ, καθ' ὅλα τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, θὰ τὴν συνελάμβανε, καὶ θὰ διέταπτε νὰ μαστιγωθῇ καὶ νὰ καθιερχθῇ ὡς δραπέτις. Ὅθεν οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν τύχην της. Ἄλλ' ἔνεκα τῆς ταραχῆς ἐν ἣ διετέλει ἡ δυστυχὴς Μαύρη, κατήντησε νὰ ἐκλαμβάνῃ ὡς πραγματικὴν τὴν καθ' ὁδὸν συνάντησιν μετὰ τοῦ κυρίου της, ἣν ἐφραντάζετο. Ὅθεν ἀνωρθώθη αὐτομάτως, καὶ ἦτο ἐτοίμη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ οἴκου, σπεύδουσα νὰ συναντήσῃ τὸν Χαλήλ, ὅπως ἀπολογηθῇ. Ἀλλὰ δὲν προέλαβε. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο ὁ Χαλήλ εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ χαρεμίου.

(Ἐπετα συνεχῆς).

A. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ἐθνικότης ταπεινωμένη, ὁμοιάζει ποταμῷ στεφύσαντι καὶ ἀποξηρανθέντι. Ἀποκαλύπτει τοὺς κροκοδείλους, οἵτινες ἐν τῇ ἰλύϊ αὐτοῦ ἐκρύπτοντο βλάβητα.